

Kız ve Küçük Lemur

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Küçük Lemur

Ebru Mina TOMURCUK

Maya tekneden inip Madagaskar'ın kumlu kıyısına adım attı. Sarı yaprak desenli gömleđi ılık rüzgârda dalgalanıyor, kıvrıcık topuzları heyecanla zıplıyordu. Eskiz defterini ve kalemini sımsıkı tutmuş, gördüğü her şeyi çizmeye hazırdı. Ters taktığı kırmızı şapkasıyla kuzeni Tavy patikadan el sallıyordu. "Hadi Maya! Orman bu tarafta!" diye seslendi, kocaman gülümseyerek.

Orman rehberi Bayan Razafy onları ağaçların kenarında karşıladı. Üzerinde lemur rozetli zeytin yeşili bir korucu gömleği ve geniş kenarlı hasır şapka vardı. "Ada ormanına hoş geldiniz," dedi sevecen bir gülümsemeyle. "Burada pek çok şaşırtıcı hayvan yaşar, bazıları dünyanın başka hiçbir yerinde bulunmaz." Maya'nın iri, koyu kahverengi gözleri hayretle kocaman açıldı.

Yürürlerken minik bir yaratık bir yaprağın arkasından baktı. Bir kedi yavrusundan büyük olmayan bir fare lemuruydu! Kocaman yuvarlak kehribar gözleri, uzun tüylü bir kuyruğu ve göğsünde beyaz bir lekesi vardı. "Bu Kely," diye fısıldadı Bayan Razafy. "Meraklı ve cesurdur." Kely başını yana eğdi, sonra gövdeden aşağı koşup tam Maya'nın önünde durdu.

Kely yumuşak sesler çıkarıp Maya'nın eskiz defterini çekiştirdi. "Sana bir şey göstermek istiyor!" diye güldü Tavy. Küçük lemur daldan dala atlayarak onları ormanın içinden geçirdi. Maya kırmızı spor ayakkabılarıyla düşen yaprakları hışırdatarak arkasından koştu. Kely onları yeşil gölgelerin derinliklerine götürürken kocaman kehribar gözleri pırl pırl parlıyordu.

Kely dev bir baobap ağacının dibinde durdu. Gövdesi bir ev kadar geniş, dalları gökyüzüne uzanıyordu. "Vay canına!" diye soluğu kesildi Maya, başını geriye atarak. Uzun ağacı hemen eskiz defterine çizdi. Kely bir kökün üzerine oturmuş, küçük bir meyveyi kemiriyordu; tüylü kuyruğu minik bedenine sarılmıştı.

Sonra Kely onları parlak kırmızı meyvelerle kaplı bir çalıya götürdü. Çevik elleriyle bir tane koparıp Maya'ya uzattı. Maya tattı—tatlı ve sulu! "Mmm!" dedi. Tavy de bir tane denedi ve gülümsedi. "Bunlar çok güzel!" Kely mutlulukla cıvıladı ve bir meyve daha kaptı, yuvarlak gözleri sevinçle parlıyordu.

Yukarıda, dallar arasında daha çok lemur sallanıyordu. Bazılarının halkalı kuyrukları, bazılarının tüylü beyaz kulakları vardı. Maya hepsini çizdi. "Ne kadar çok çeşit var!" dedi. Kely alçak bir dala atlayıp minik eliyle işaret etti. "Sana ailesini gösteriyor," diye açıkladı Bayan Razafy. Maya onları gördüğü için kendini şanslı hissetti.

Ama sonra Maya endişe verici bir şey fark etti. Bazı ağaçlar kesilmiş, yerlerinde boşluklar kalmıştı. "Burada neden bu kadar az ağaç var?" diye sordu. Bayan Razafy içini çekti. "İnsanların oduna ve toprağa ihtiyacı var, ama orman küçülüyor. Lemurların yaşamak için ağaçlara, yemek için meyvelere ihtiyacı var." Kely kocaman gözleriyle Maya'ya baktı, sanki yardım istiyordu.

Kampa döndüklerinde Maya eskiz defteriyle oturdu. "Yardım etmek istiyorum," dedi. "Ne yapabiliriz?" Tavy bir rehber hazırlamayı önerdi. "Ormanı ve hayvanları çizebilir, insanlara onları korumanın neden önemli olduğunu anlatabiliriz." Maya'nın yuvarlak yanakları heyecanla kızardı. "Evet! Resimli bir Madagaskar yaşam alanı rehberi!"

Maya ve Tavy bütün öğleden sonra çalıştılar. Maya, Kely'yi tüylü kuyruğu ve kehribar gözleriyle çizdi. Uzun baobap ağacını ve tatlı meyveleri çizdi. Tavy her resmin altına eğlenceli bilgiler yazdı. Bayan Razafy basit ipuçları eklemelerine yardım etti. "Ağaç dikin, yaşam alanlarını koruyun ve öğrendiklerinizi paylaşın," dedi. Rehberleri rengârenk ve neşeliydi.

Ertesi gün Maya ve Tavy rehberlerini köyün çocuklarıyla paylaştılar. Çizimleri elden ele dolaştırıp Kely ve orman hakkında hikâyeler anlattılar. Çocuklar bayıldı! "Ben de bir lemur görmek istiyorum!" dedi bir kız. Maya gülümsedi. "Ormana iyi bakarsak lemurlar hep burada olur."

Bayan Razafy rehberi topluluk panosuna iğneledi. "Bu herkese nasıl yardım edileceğini öğretecek," dedi. Maya gurur duydu. Onları takip eden Kely omzuna tırmandı ve yumuşak sesler çıkardı. "Teşekkür ediyor," diye şaka yaptı Tavy. Maya güldü. "Bunu birlikte yaptık—küçük bir lemurun küçük yardımıyla!"

Son gününde Maya, Kely ile ormanın kenarına yürüdü. Elini uzattı, Kely avucuna minik bir yaprak koydu. "Seni asla unutmayacağım," diye fısıldadı. Kely'nin kehribar gözleri yavaşça kırpıldı, sonra bir ağaca tırmanıp tüylü kuyruğunu salladı. Maya da el salladı, kalbi sevinçle doluydu.

Eve döndüğünde Maya, Kely'nin eskizini duvara astı. Arkadaşlarına ada ormanını ve lemurları anlattı. "Lemurların yalnızca Madagaskar'da yaşadığını biliyor muydunuz?" diye sordu. Arkadaşları kocaman gözlerle dinlediler. Maya her birine yaşam alanı rehberinden bir kopya verdi. "Hepimiz ormanları korumaya yardım edebiliriz," dedi.

Maya'nın rehberi elden ele dolaştı. Öğretmeni onu sınıfa sunmaya davet etti. Maya sarı yaprak desenli gömleğiyle gururla durup çizimlerini gösterdi. "Ada ormanlarını korumak lemurlara ve insanlara da yardımcı olur," diye açıkladı. "Ağaçlar bize temiz hava, hayvanlara yuva verir." Sınıf arkadaşları alkışladı ve yardım etmeye söz verdi.

O gece Maya yıldızlara bakıp Kely'yi düşündü. Küçük lemurun ormanında güvende olduğunu, daldan dala atladığını biliyordu. Aralıklı dişleriyle gülümsedi. Bir eskiz defteri, bir kalem ve kocaman bir yürekle, küçük bir kız bile büyük bir fark yaratabilir—tıpkı minik bir lemurun ona gösterdiği gibi.